

bulletin pro naše příznivce

*Doprovázíme mladé lidi z dětských domovů, péstounské péče
a ohrožených rodin tak, aby převzali zodpovědnost za svůj vlastní život*

ROZHOVOR
s našimi salesiány

ŠESTINEDĚLÍ
aneb „Jak důležitá je lidská podpora“

KDE SE TO V TÉ HOLCE VZALO?
už nejsem odpovědný jen sám za sebe

Úvodem

Milí čtenáři,

kolega Aleš nám v práci před pár dny poslal odkaz na video, ve kterém profesor Harvardu Robert Waldinger představuje

výsledky výzkumu na téma „Co nás činí v životě šťastnými a zdravými?“. Možná jste o něm také četli. Je unikátní tým, že trval 75 let a bylo do něj zařazeno 724 mužů. Jeho respondenti byli z nejrůznějších společenských vrstev: bohatí i chudí. Dnes jich žije ještě asi 60, všichni muži zařazení do výzkumu mají dnes dohromady více než 2000 potomků.

Jaké je nejzásadnější poselství? „Kvalitní vztahy nás udržují šťastnější a zdravější. Tečka,“ shrnul profesor Waldinger. Vztahy můžeme žít v rodině, mezi přáteli, v komunitě. A nemusí být vždy jen růžové. Podstatné ale je, že se máme na koho spolehnout.

Přes všechny složitosti dnešní „tekuté doby“ jsme rádi, že se nám daří udržet stálé místo, na které se naši mladí spolehnout mohou a kde mohou čerpat z dobrých vztahů. Mnohdy jiné zázemí nemají. Ani pro nás to není vždy snadné. A tak děkuji Vám všem, kteří nám v tomto úsilí jakkoliv pomáháte!

Monika Peterková
ředitelka organizace, předsedkyně klubu

Obsah

Šestinedělí	3
Kde se to v té holce vzalo?	4
Co se u nás událo	6
Rozhovor: Václav Čunek a Jiří Křemeček	8
K zamyšlení, slovo závěrem	10
Báseň „Bolavé srdce“, Podporují nás	11

Šestinedělí

Bětka strávila období puberty ve výchovném ústavu. Tam jsem ji poznala. Naštěstí se vyučila. A tak když se jednoho dne sbalila a ze zařízení odešla, měla před sebou celkem slušné životní možnosti... Velmi rychle si našla přítele, časem i práci. Jenže z jejího partnera se vyklubal průšvihář. Pár měsíců trvalo, než vztah ukončila. Záhy se zamilovala do nového partnera. I přes jeho pohnutou minulost. Brzy zjistila, že je těhotná. Neměli stabilní bydlení, práci ani peníze, přesto se s partnerem rozhodli dítě si nechat. Přes spoustu těžkostí Bětka jednoho dne porodila krásnou holčičku Nelinku. V té době byla v azylovém domě, kam jsme jí pomohli, ovšem bez partnera.

Nikdy nezapomenu na období jejího šestinedělí, které jsem s ní jako její doprovázející prožívala. Poblíž nikoho blízkého neměla. Praktickou podporu (vybavení a oblečení pro miminko, dávky na úřadě apod.) jsme s pomocí druhých lidí zvládly snadno. Uvědomila jsem si ale, že to nejpodstatnější je v dané chvíli podpora lidská. Vybavuji si jeden večer: telefon s Bětkou tehdy nebral konce. Byla celá zoufalá, že nemá mateřské mléko a nemá dát co jíst malé Nelince. Nejdřív jsem ji musela dlouho uklidňovat, aby mě přes slzy vůbec slyšela. Pak už bylo možné dát jí základní instrukce: hlavně se uklidnit, dát si sprchu, pořádně se napít, dát si něco sladkého, přikládat malou opakovaně k prsu,

nevzdávat to atd. Podobné rozhovory se opakovaly ten večer ještě vícekrát. Povzbuzovala jsem ji k tomu, vedla k zaměření pozornosti na Nelinku... Hovor se mi neukončoval lehce, ale věděla jsem, že více nezmůžu. Tehdy to dobře dopadlo, po pár hodinách se Bětce mléko zase spustilo. Krize byla zažehnána!

Takových krizí bylo pak ještě hodně. Opakovaně jsem si uvědomovala, že je pro ni stresující zejména skutečnost, že nemá potřebné zázemí v podobě blízkých lidí, jako je partner, matka či teta. Pro toho, kdo to nezažije, je asi jen těžko představitelné, jaké pocity ji zaplavovaly...

Přestože nemá Bětka s Nelinkou úplně vyhráno, žije dnes už v mnohem stabilnějším prostředí – a spolu s partnerem. Vnímám z její strany velmi dobrou péči o dceru a vzájemnou lásku. Je ráda, že se mi může dcerkou pochlubit. Té je dnes už rok a je na ní vidět, že je šťastná. Podstatný základ byl, myslím, vytvořen právě v šestinedělí...

Anežka Moravcová

Kde se to v té holce vzalo?

Už dlouhých 8 let doprovázíme statečnou mladou ženu, říkáme jí třeba Karolína. Na počátku naší spolupráce byla v dětském domově, a to kvůli prožití traumatizujících zkušeností ve vlastní rodině.

Plachá, zakřiknutá, byt' velmi inteligentní dívka. V osmnácti letech odešla z DD do své složité fungující biologické rodiny. Sama dnes tuto dobu označuje jako „čas temna“. Důležitá zkušenost, kterou si musela projít, aby se od rodiny vůbec dokázala odpoutat. Mluví také někdy o naději, kterou pro ni znamenaly občasné e-maily od kolegyně, která na ni nezapomněla, a i když nedostávala odpovědi, občas se prostě ozvala.

Po nějakém čase se Karolína postavila na vlastní nohy a odstěhovala se z domova. Chodila do práce, starala se o sebe a možná se v lecčems trochu plácala, jak už se to při sbírání životních zkušeností stává... Díky e-mailům od kolegyně, na které začala odpovídat, se vrátila ke spolupráci s námi. Potkala muže, který ji oslovil. Mají se rádi a podporují se. I přes běžné denní problémy mají velmi hezký partnerský vztah. A tak nás s kolegyní napadá: „Bůh ví, kde se to v ní vzalo.“ Z toho, co zažívala doma, se o dobrém partnerství naučila málo.

Před časem se jim narodilo dítě. Krásná zdravá holčička, říkáme jí třeba Hanička. Při pravidelných návštěvách, protože Karolína o spolupráci s námi velmi stojí, vidím, jak je ve své rodičovské roli pevná. Možná potřebuje, aby ji někdo opravdu viděl. Vždyť vychovává své první dítě. Přesto si trůfám říci, že je jednou z nejvíc kompetentních

matek, které znám. S podporou partnera vedou s láskou a laskavou přísností Haničku tak, že je z ní živé, veselé dítě, které miluje podněty a nebojí se okolního světa. A znovu se objevuje otázka: „Kde se to v ní vzalo?“. Protože doma příkladů dobrého rodičovství zažila málo.

Ve své síle dospělé, samostatné ženy se cítí být křehká. Tak jako mnohé jiné ženy. Její nesporná výhoda je v tom, že svou křehkost zná. Díky psychoterapii, kterou prošla, je schopna dobře pojmenovávat, co se jí v životě děje, a přijímat případné nové podněty a pomoc od lidí, kteří ji nabízejí. A to je myslím klíč k tomu, jak se stala dobrou matkou své dceři, byť to sama jako dítě nezažila.

Když se k ní chystám, nechávám režii setkání na ní. Sama velmi dobře ví, kde potřebuje nejvíce podpořit. Například dobu mateřské dovolené využívá i k tomu, aby si doplnila vzdělání, které kvůli překotnému odchodu z DD nedokončila. A tak si předem domluví, že se sejdeme jen spolu.

Jindy si naplánuje mou návštěvu u nich doma tak, abychom se potkali i s jejím partnerem a malou Haničkou. Obratně potom využívá možnosti mediace a povídání o problémech, které se s partnerem sami trochu obávají otevřít nebo se jim dlouhodobě nedaří najít přijatelný kompromis.

Mám dobrý pocit z toho, že vidím v přímém přenosu přerušení bludného kruhu dětí, které nezažily dobré rodičovské vzory a samy se potom také nestávají kompetentními rodiči. Karolíně se to podařilo díky odvaze k otevřenosti a vlastní změně.

Ivana Němcová

Použité fotografie jsou ilustrační, jméno je pozměněné

Co se u nás událo

Vybíráme namátkou z množství událostí, za které jsme v uplynulém roce vděční:

Sociální byt

V lednu 2017 jsme převzali od Magistrátu města Pardubice do nájmu sociální byt. Ten dále poskytujeme mladé rodině z řad našich klientů. Pomáháme jim tak řešit jejich složitou sociální a bytovou situaci. A co je hlavní: spolupráce funguje opravdu perfektně a otevřeně. Od mladých rodičů by se mohla leckterá „běžná“ rodina učit hospodařit.

Setkání KB

Naše práce zaujala správní radu Nadace KB Jistota natolik, že se rozhodla podpořit naši činnost, a to dokonce po dobu 2 let. To je pro naši práci velmi důležité. Celkově jsme získali 400 000 Kč. Podpory

nadace si velmi ceníme, ze strany členů správní rady i managementu nadace vnímáme velkou vstřícnost, zájem o naši práci a současně i starost o osudy mladých lidí vstupujících do samostatného života z bran dětských domovů.

Návštěvy

V uplynulém roce jsme spolupracovali s 16 dětskými domovy či výchovnými ústavami. Kromě nich jsme navštívili osobně velké množství pracovišť OSPOD. Ta nám potvrdila velký zájem nejen o přípravu mladých lidí na odchod z náhradních forem výchovy, ale také o návaznou práci po vlastním osamostatnění. O spolupráci stojí také řada organizací doprovázejících pěstounskou péči. Hledáme způsoby, jak získat finance na to, abychom narůstajícímu zájmu mohli vyjít vstříc. Vnímáme jako závazek, že je o naši práci je skutečný zájem. V uplynulém roce jsme se setkali s řadou NNO, které poskytují návaznou péči. Máme radost z toho, že spolupráce je veskrze velmi pozitivní.

Konference, kulaté stoly, prezentace

Účastnili jsme se řady konferencí. Vybíráme jen některé: např. Fórum rodinné politiky v Plzni, Salesiánské standardy na Velehradě, Konec ústavů pořádaných nadací J&T v Praze, kulatých stolů Janus v Brně apod. Na některých jsme měli aktivní příspěvek (např. pro Nadaci Terezy Maxové

a projekt New Job – New Life nebo prezentace tématu Podpora mladých lidí v období opouštění náhradních forem péče na konferenci Národního ústavu pro vzdělávání). Naši práci jsme představovali studentům resocializační pedagogiky na Univerzitě Pardubice.

Víkendové akce

Kromě tradičních Kurzů přípravy na život, brigád, setkání pro dobrovolníky a Dnů pro dětské domovy nás těší stále narůstající zájem o Setkání pro absolventy a setkání Ženy pro ženy. Na „Absolventy“ přijíždí

stále více mladých lidí, kteří již opravdu zvládají svůj život sami a sem nás mohou přijet pozdravit spolu se svými rodinami a dětmi. Ženská skupina má naopak nedocenitelný význam pro možnost sdílet často velmi osobní témata a podpořit tak naše mladé ženy a často i maminky v jejich dalších životních rolích.

Osobní zprávy

Dne 8. 7. se nám naše milá kolegyně Jana Kuželová vdala (a pro nás bohužel se také odstěhovala se svým mužem zpátky na Moravu) a 28. 9. se naší milé Katce Řehákové (roz. Hubáčkové) a jejímu manželovi narodil druhý syn, Jonáš.

Stáž na Slovensku a v Ostravě

Díky projektu EU, který podala Koalice nevládek Pardubicka, jsme v říjnu společně vyjeli „za hranice“. Navštívili jsme Detský domov Istebné, Náruč Žilina (konkrétně Detské krízové centrum a Detské advokačné centrum) a Návrat Žilina, který je už dlouhé roky

zaměřený na doprovázení pěstounských rodin. Celou cestu jsme zakončili v Salesiánském středisku volného času Don Bosco v Ostravě, které se naopak věnuje práci s především romskou mládeží. Tato cesta pro nás byla nesmírně cenná. Načerpali jsme díky ní hodně inspirace a zároveň jsme svoji vlastní práci mohli nahlížet z jiné perspektivy.

Představujeme

S rodinnou atmosférou, o kterou se snažíme, se pojí i skutečnost, že naše zázemí pro mladé „chudé“ lidi vytváří muži i ženy společně. A tak jsme rádi, že zhruba od poloviny roku náš tým posílil o dva zralé muže, salesiány. Pojďme jim položit pár otázek:

P. Václav Čunek, SDB

- Pochází ze Zlína, od září 2017 žije v Pardubicích.
- Nyní pracuje jako doprovázející, je koordinátorem v Kurzech přípravy na život.

P. Jiří Křemeček, SDB

- Pochází z Veselí nad Moravou, od července 2017 žije v Pardubicích.
- Nyní pracuje jako doprovázející, je koordinátorem v Kurzech přípravy na život.

Pánové, zkuste, prosím, zavzpomínat: Co zapříčinilo, že jste se stali salesiány?

J. K.: V mládí mě duchovně doprovázel jeden ze salesiánů a v naší veselské farnosti jsem vedl ministranty a dělal pro ně tábory. Také jsem začal jezdit na víkendové přípravy pro kluky-vedoucí, které organizovali ostravští salesiáni. Cítil jsem se mezi nimi jako doma a zatoužil jsem se stát salesiánem.

V. Č.: Vyrůstal jsem ve farnosti, kde působil několik výborných salesiánů. Později jsem vedl party kluků, jezdil na tábory, hory... Zkrátka jsem byl se salesiány stále ve spojení. Dlouho jsem se však nemohl rozhodnout. Nakonec rozhodlo Boží Slovo, které mně dalo odvahu učinit zásadní krok.

Kudy se odvíjela vaše životní cesta? Co jste vystudovali původně? Kde jste pracovali a později působili ještě předtím, než jste přišli do Pardubic?

J. K.: Po ekonomce jsem šel na vojnu a pak jsem asi 5 let programoval. Pak jsem nastoupil na teologickou fakultu, po které jsem nastoupil k salesiánům do Pardubic. Zde jsem prožil podstatnou dobu svého kněžského působení, žil jsem tu 11 let. Ještě za studií v Praze jsem chodil kolem bran dětského domova. Objevila se ve mně velká touha se tam podívat. Brána se otevřela a já jsem postupně při práci s dětmi poznával nový svět, který zrodil nedostatek lásky a schopnosti vychovávat své děti. Myšlenka pomáhat jim ve mne zůstala i v Pardubicích, a tak se zrodilo dílo pro dětské domovy, jak ho známe dnes.

Během posledních 6 let jsem byl podstatnou dobu v Brně v Líšni, odkud jsem to měl blízko, abych mohl pomáhat dožívajícím rodičům, a umožnil jim tak šťastné stáří. Nyní s dobrým pocitem, že jsem se mohl postarat o své rodiče, se vracím k plné činnosti jako salesián.

V. Č.: Po základce jsem šel na zdřávku, maturoval jsem v oboru „zdravotní sestra“. Nastoupil jsem do domova důchodců ve Fryštáku, kde jsem (mimo vojnu) pracoval celkem 3 roky. Po revoluci jsem nastoupil do prvního oficiálního noviciátu a vystudoval teologii v Praze. Působil jsem pak 8 let v Brně-Líšni, 11 let v Teplicích, většinou ve farnosti, středisku a v nemocnici jako nemocniční kaplan.

A proč jste se rozhodli přestěhovat se k nám?

J. K.: U nás salesiánů dochází k tzv. nabídkám představených kam jít a já dostal právě tuto nabídku. V tu chvíli mi to připadalo jako ta nejlepší možnost, jak naplnit svůj život a uplatnit své dovednosti. Mládež z dětských domovů stále nesu ve svém srdci a jsem Bohu vděčný za to, že tu mohu zase být.

V. Č.: Pro mě to nebylo rozhodnutí, ale nabídka provinciála, kterou jsem akceptoval jak já, tak Centrum Don Bosco.

Co Vás u nás oslovilo?

J. K.: Konkrétní realizace pomoci těm nejpotřebnějším. Tým, který spolupracuje a je věrný v pomoci mladým a je v něm dobrá a radostná atmosféra. Je tu vidět kus práce. Dělá se to, co by dnes dělal Don Bosco. On nekopíroval něco, co dělají ostatní, ale reagoval na aktuální potřeby a Boží hlas. Toto je tady velmi podobné.

V. Č.: Především „cílová skupina“, ze které má Don Bosco jistě radost. V některých dřívějších aktivitách jsem si kladl otázku, jestli jako salesián naplňuji poslání k ohrožené mládeži. Zde mám jistotu, že toto pole salesiánské je. Velmi mě překvapilo, že naši klienti nemají vztah jen k jednotlivcům (doprovázejícím...), což je důležité a pochopitelné, ale také k celé organizaci a k Donu Boscovi. Na rozdíl od jiných dětí

(i z křesťanských rodin) intuitivně ví, že náš zakladatel udělal něco, co se bezprostředně týká jejich života.

Co je pro Vás naopak těžké?

J. K.: Učím se stíhat mladším kolegům, spolupracovat, zapisovat aktivity. Dílo za dobu, co jsem tu nebyl, velmi pokročilo, a já jsem se v něm stal učedníkem. Je to dílo, které má mladistvý dynamismus, a já musím trochu rozhýbat své kosti.

V. Č.: Naučit se sociální práci – jak té konkrétní s naší mládeží, tak i administrativní.

V čem je pro Vás sv. Jan Bosco při této práci inspirací?

J. K.: Myslím, že jsem to už popsal. Je to jeho velké srdce pro Boha a opuštěnou mládež. Obraz pastýře, který překročí ohrady a jde hledat ztracenou ovečku.

V. Č.: Vidět v našich mladých lidech semínko dobra, i když může ležet hodně hluboko.

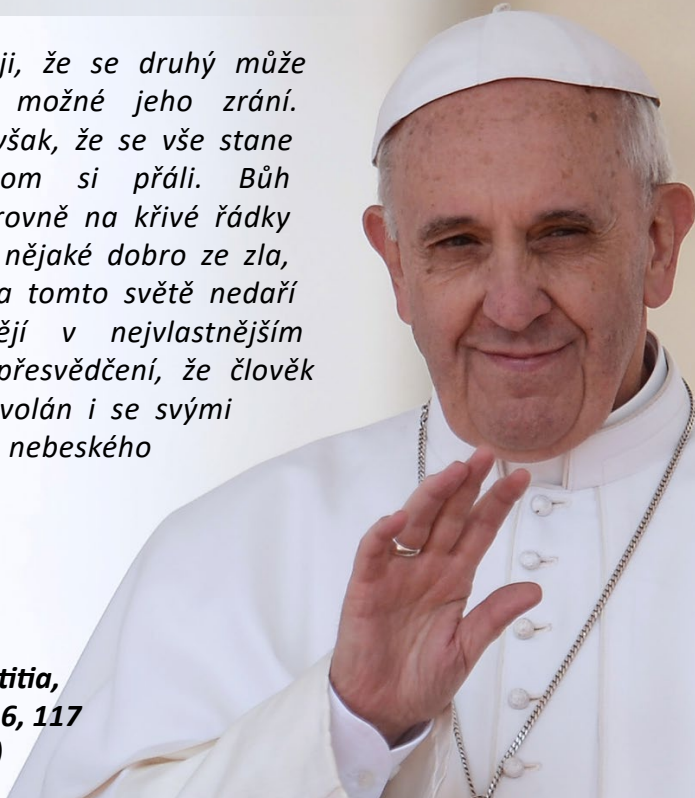

Za rozhovor děkuje Iva Zdražilová

Láska nikdy nad ničím nezoufá (1. Kor 13,7)

Láska má naději, že se druhý může změnit, že je možné jeho zraní. Neznamená to však, že se vše stane tak, jak bychom si přáli. Bůh ale může psát rovně na křivé řádky a může vyvodit nějaké dobro ze zla, které se nám na tomto světě nedaří překonat. Nadějí v nejvlastnějším smyslu je pak přesvědčení, že člověk bude jednou povolán i se svými slabostmi do nebeského království.

**Podle Amoris laetitia,
4. kapitola, čl. 116, 117
(papež František)**

Slovo závěrem

Milí čtenáři, dárci a dobrodinci!

Děkujeme za jakoukoliv podporu naší práce. Ať už se jedná o modlitbu, dary, čas, nasazení. Pro svátky i každý všední den vyprošujeme naději, že Bůh dokáže psát i na křivých řádcích!

Tým CDB

Bolavé srdce

*Bolavé srdce mám,
kdo ho asi vyléčí,
komu to zdravé pak dám,
kdo mě zas milovat naučí.*

*S bolavým srdcem kráčím den co den,
někdy je to opravdové utrpení,
stačilo by potkat někoho jen,
kdo mi pomůže najít uzdravení.*

*Bolavé srdce si nosím všude,
kam mě kroky dennodenně vedou,
doufám, že jednou jinak to bude,
že mě mé kroky k lásce dovedou.*

*Bolavé srdce nechci už mít,
chci najít lék,
chci už s láskou konečně žít!*

Alena, 28 let

Pomozte nám nést osudy našich klientů

Mladým lidem z dětských domovů pomáhají dlouhodobé vztahy s našimi pracovníky a stabilní zázemí, které jim vytváříme.

Každoročně pro naši práci znovu sháníme potřebné finanční prostředky.

Každý Váš příspěvek nám pomáhá a je pro nás povzbuzením.

Pomozte nám a přispějte na naši práci. I 100 Kč měsíčně je pro nás důležitým darem.

Sbírkový účet: 2000866436/2010

Podporují nás

PARDUBICKÝ KRAJ

PARDUBICE

FOXCONN

KOALICE
NEVLÁDEK
PARDUBICKA

Cílem Bulletinu pro příznivce CENTRA DON BOSCO je **představovat aktivity, poslání i příběhy klientů této organizace. Veřejnosti chceme přiblížit problematiku odchodu mladých lidí z ústavní či pěstounské péče. Pokud jsme Vás zaujali a rádi byste se o našich aktivitách dozvíдали pravidelně, kontaktujte nás – budeme Vám zasílat náš Bulletin. Můžete nás pravidelně podporovat, rádi Vás budeme informovat o naší činnosti.**

Bulletin pro příznivce CENTRA DON BOSCO

Informační občasník pobočného spolku Salesiánský klub mládeže, z. s. Centrum Don Bosco

Vydává: Salesiánský klub mládeže, z. s. Centrum Don Bosco

🏠 Zborovské nám. 2018
530 02 Pardubice

🌐 www.dozivota.cz

✉ naceste@dozivota.cz

📱 /dozivota

Grafika: Vojtěch Peterka

Odpovědný redaktor: Iva Zdražilová

Tel.: 774 545 013

E-mail: zdrzilova@dozivota.cz

